

Mióta van az asszonyok ereje a nyelvükben?

Egy alkalommal, mikor még a Jézus Krisztus a földön járt, ő is kiballagott egy vásárra. Körűnézett és látta hogy milyen derék fiatal emberek vannak, de észrevette, hogy a zsákfogásná' van aki lerogyott. Nem bírta föleményi. Akkor elhatározta, hogy megáldjo a' embereket erővé'. Úgy is tett. Elment, egy kocsit megrakott erővel, befogta a szamarát, mer' a Jézus Krisztust ugye számár hordta valamikor, kiment a vásárba és azt mondta a' embereknek:

– Emberek, hoztam erőt! Akinek jut, jut, akinek nem jut, nem jut! – fogta a lapátot és szórta ja' erőt a vásárbo'.

Hát ugye ezek a' emberek, akik ott vótak körülötte, mind fölkapozták a' erőt. A' egyiknek több vót, a másiknak kevesebb, s azé' van az úgy, hogy egyikünk két zsákot elvisz, a másik meg csak egyet, vagy csak fézszakot. Mer' akit eltaszítottak onnan, mikor a Jézus Krisztus szórta lapáttal a' erőt a vásárba', aki többet kapozott fő', az erősebb lett. Aki kevesebbet az kevésbé erős. Van, akinek csak egy marokkal [jutott], hát a' csak olyan erős ember. És mikor má' megvót, megtörüte a homlokát a Jézus Krisztus, aszondta:

– Mindenható Atyám, asziszem máma is adtam az embereknek, amié' kúdté' a földre. Tehát nem csak lelkileg, hanem testileg is táplálom az embereket. Köszönöm neked ezt az ajándékot, hiszen nem másnak, hanem a te teremtményeidnek adtam. Nem mást tápláltom, hanem a te teremtményeidet, hogy még erőbe', egészségbe' tovább hosszú éveken át tudjanak abba' éni, amit én hirdetek nekik. Mert te engem azér' kúdté', hogy hirdessek, azér' kúdté', hogy a te szent neved mindörökké fönt legyen.

Hát mikor mán üres vót a kocsi, megfordút a kis számárró', elindút, körűfogták a' asszonyok.

– Jézus Krisztus!

Hátranéz:

– Mi van asszonyok?

– Hát – aszongya az egyik – én megmondom a' igazat! Arra gondúltam, hogy nem vagy igazságos Jézusom!

– Miér’?

– Hát mind csak a’ embereknek vót a’ erő! Azok mind eltaszigátak bennünköt, főkapozták előlünk mind a’ erőt, és nekünk is ěkelt vóna, hiszen miránk is vár munka otthon! A baromfi, a’ állatok, a mosás, főzés, szapulás, íppen úgy, mint a’ emberekre! És nekünk nem jutott!

Megfogta a fejit a Jézus Krisztus:

– Igazatok van! Úgy van! De tudjátok mit? – Hátranézett a kocsiba: – Talán még a fenéken van valami! Leszálok a kocsirú’, adok nektek helet, és még ami itt maradt, nyugodtan nyájjátok ki! Ki lehet nyāni!

Hát vót olyan asszony, aki összesöpörte a markába oszt bekapozta, de vót akinek má’ csak a sarkakba’ [maradt] ugi, úgy jutott, ha csak kinyāta a kocsinak a fenekit. S mikor a’ asszonyok kinyāták a kocsinak a fenekit, aszondták:

– Uram Jézus, maradt is, nem is, de azé’ csak mégis kaptunk!

Ugi elmentek haza, és a’ ember kérdőre vonta ja’ asszonyokat:

– Hun vótatok ilyen soká’? Már mikor ěmentetek, s csak most gyüttetek haza!

Egyik karba tette a kezit:

– No legyé’ csendbe’! Teneked itt van a’ erő [a karjára mutat], nekünk a nyelvbe’! Mai naptú’ fogva el ne felejsd, te izmos vagy, a’ izmaidba’ a’ erő, de nekünk asszonyoknak pediglen itt a’ erő, a nyelvünkbe’!